

wtorek, 08.10.2024

Jubileusz Młodych w Rzymie 2025 r.

„Jubileusz” to nazwa roku szczególnego. Został on zaproponowany jako okazja do przywrócenia prawidłowej relacji z Bogiem, między ludźmi i z całym stworzeniem; obejmował przebłaganie za grzechy, powrót do swej własności i odpoczynek całej ziemi.

W 1300 roku Bonifacy VIII ogłosił pierwszy Jubileusz, nazywany również „Rokiem Świętym”, ponieważ jest to czas, w którym doświadczamy, że świętość Boga nas przemienia. Okres jego występowania zmieniał się na przestrzeni lat: na początku odbywał się co 100 lat; następnie, w roku 1343 r. został skrócony do 50 lat przez papieża Klemensa VI, a ostatecznie do 25 lat w 1470 r. przez Pawła II. Odwołuje się on także do momentów „nadzwyczajnych”: np. w 1933 r. Pius XI chciał upamiętnić rocznicę Odkupienia, a w 2015 r. papież Franciszek ogłosił Rok Miłosierdzia. Inny był również sposób świętowania tego roku: pierwotnie zbiegał się on z wizytą w rzymskich bazylikach św. Piotra i Pawła, sukcesywnie wraz z kolejnymi pielgrzymkami, dodano inne znaki, jak np. Drzwi Święte. Uczestnicząc w Roku Świętym można uzyskać odpust zupełny.

Jubileusz wzywa nas do wędrówki i przekroczenia pewnych granic. Kiedy się przemieszczamy, tak naprawdę nie tylko zmieniamy miejsce, ale także samych siebie. Do tego ważne jest przygotowanie, zaplanowanie trasy i wyznaczenie celu. W tym sensie pielgrzymka, która charakteryzuje ten rok, zaczyna się jeszcze przed samą podróżą: jej punktem wyjścia jest decyzja, by to zrobić. Etymologia słowa „pielgrzymka” jest bardzo wymowna, gdyż uległa niewielu zmianom znaczeniowym. W rzeczywistości słowo to pochodzi od łacińskiego „per ager”, co oznacza „przez pola”, lub „per eger”, tłumaczone dosłownie jako „przekroczenie granicy”: oba rdzenie przywołują charakterystyczny aspekt wyruszenia w podróż.

Abraham w Biblii jest opisany jako osoba będąca w drodze: „Wyjdź z twojej ziemi rodzinnej i z ziemi twego ojca do kraju, który ci ukażę.” (Rdz 12,1), tymi słowami rozpoczyna się jego przygoda, która kończy się na Ziemi Obiecanej, gdzie wspomina się go jako „wędrującego Aramejczyka” (Pwt 26,5). Co więcej, również posługa Jezusa utożsamiana jest z podróżą z Galilei do Świętego Miasta: „Gdy dopełniały się dni Jego wzięcia (z tego świata), postanowił udać się do Jeruzalem” (Łk 9,51). On sam wzywa uczniów do pójścia tą drogą i również dzisiaj chrześcijanie są tymi, którzy idą śladami Chrystusa i podążają za Nim.

W rzeczywistości droga jest procesem, budowanym stopniowo: są różne trasy do wyboru, miejsca do odkrycia; sytuacje, katechezy, obrzędy i liturgie, towarzysze podróży, które pozwalają nam wzbogacić się o nowe treści i perspektywy. Kontemplacja stworzenia jest również częścią tego wszystkiego i pomaga zrozumieć, że troska o nie „jest podstawowym wyrazem wiary w Boga i posłuszeństwa Jego woli” (Franciszek, List na Jubileusz 2025). Pielgrzymka jest doświadczeniem nawrócenia, zmiany sensu własnej egzystencji w kierunku świętości Boga, a wraz z nią także doświadczenia tej części ludzkości, która z różnych powodów jest zmuszona wyruszyć w drogę w poszukiwaniu lepszego świata dla siebie i swojej rodziny.